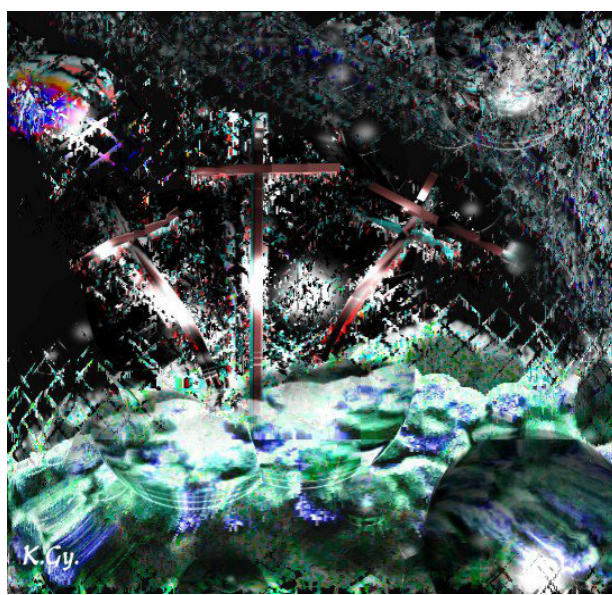
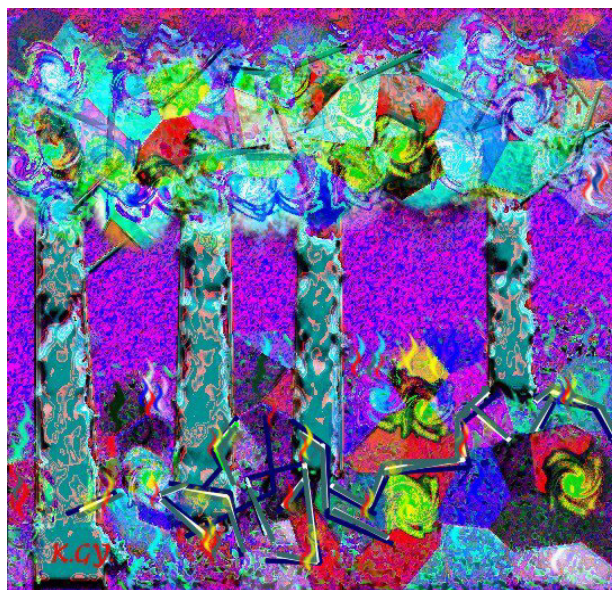
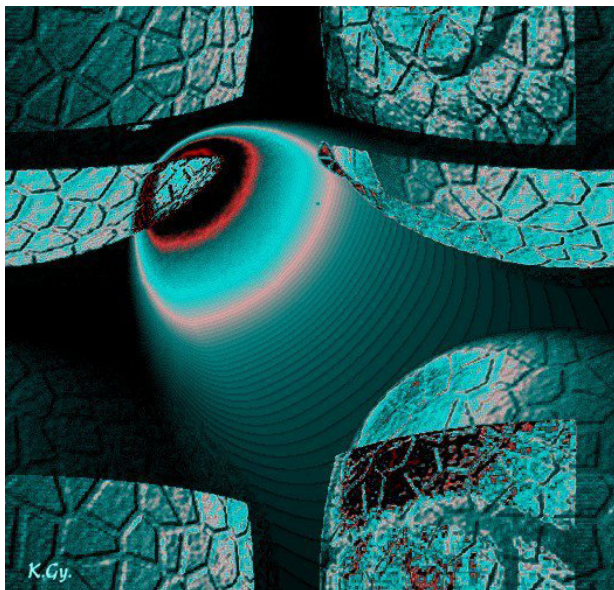


*Keszthelyi György*

# Bárány kalasnyikovval



*Versek*

2010

*Keszthelyi György*

# **Bárány kalasnyikovval**

*Versek*

2010

## TARTALOM

### ÚJ LAKMUSZOK

Születés (*Édesanyámnak*)

Új lakmuszok

A Dózsa György utca

A Steinway és a többiek

Alikirály (*tanvers*)

Az üveghalak

Kaszinó

Király és bürökpohár

Egy és más december

Emlék

Lehetőségek

Forgatás

Válságtánc

Templomos haikuk

Zöldek

Házsongárd

Szabók bástyájáig

A katedrális fölött

### MESTERSZAKÁCSOK

Újbetyár-kesergő

Hittérítő

Galambtető

Őszi nő

Őszi lány

Kókler

Sarki zenész

Virágárus

A kartonember

Sekrestyés  
Papjóska vallomása (*rendőrségi jegyzőkönyvből*)  
Sóhajtott néró  
Róráté  
Az utcatörpe  
Fehér lány zöldben  
Létravég  
József Attila  
Kínai nő  
Mesterszakácsok  
Műtősök

## ÖSVÉNYSZAVAK

Átszíri az ember  
A déli irányvonal  
Kenyérgörcs  
A feladó  
A génhibás almafa  
Nem maradt senki  
A közlekedő edény  
Ferde évek gravitációja  
Frontátvonulás  
Gordiusz éjjeli csomója  
Bús asztali tangó  
Bárány kalasnyikovval  
Fájdalomkisasszony telke  
Álomnyi kicsengetés  
Gyilkolj meg tavasszal  
Házszentelés  
Mintha-ősz  
Rigor mortis  
Halk apokalipszis  
Hasonmás kontinens



Hegedűtok  
Tudják a vadak  
Hollók  
Utolsó kenetem  
Isten ha begyűjt  
Kábulat  
Keresztek  
Legyen pesszimizmus!  
Másképp hí a haza  
Tízesreébredés  
Történt a TÉREN  
Tételek repülés előtt és közben  
Tűzfal  
Tavaszi ebéd  
Trianon  
Kisodródott  
A csíkos udvar  
Kampány  
Sorsdarab  
Valami India  
Zuhanás  
Minek aludni  
Míg megjelennek  
Ösvényszavak (*inkább gyerekeknek*)

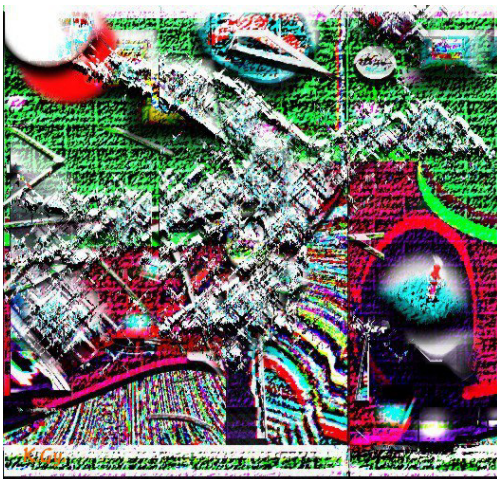
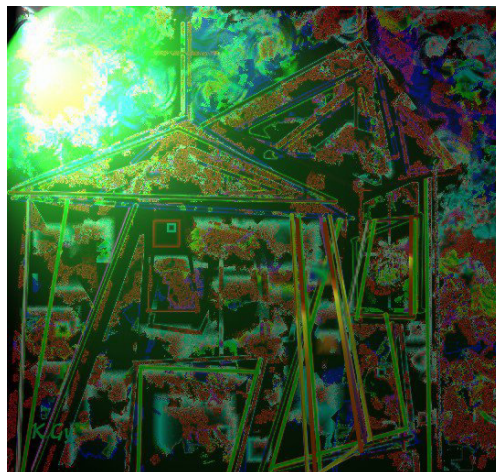
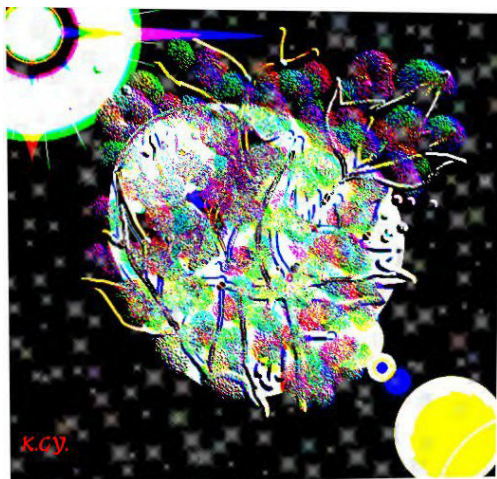
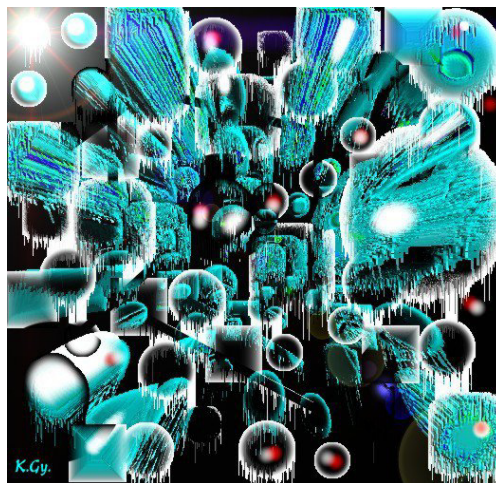
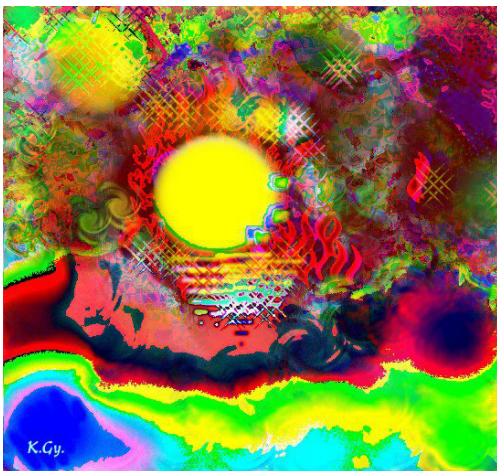
## KOLDUSÁLDÁS

Késő  
Kiég a körte  
Úgy értendő  
Árnyas idők  
Álomfutás (*egy műtét hullámai*)  
Koldusáldás  
Kongóban rosszabb

Ló a cseréptetőn (1944. június 2.)  
Lélektársi iszony  
Leírom jómagam  
Homlokszemcsék (a lírikus definíciója)  
Idegen hófokon  
Játszma  
Létravég  
Makacs haiku  
Mindenki védtelen  
Romolhatatlan  
Madártávlat  
Számтан  
Mérleg  
Szakaszonként  
Szelíd téli szonett  
Csend- és élethaikuk  
Haláltegező (álomszövődmények)  
m lék  
Testvidék  
Magamba nézve  
Mintha  
A sárga fal mögött  
Mind mások írják

*Illusztrációk: a szerző grafikái*

# ÚJ LAKMUSZOK



# Születés

*Édesanyámnak*

cserépkorsóból vizet csorgatott arcodra  
az Isten pontosan negyvenöt percig  
valami megfontolt antik türelemmel  
és ugyanaddig villogott metronóm-  
taktusra egy krómfényű varázsvessző;  
két lépésköznyi ütemére bicegtél -  
anyám - üszkös lábon egy sötét tó felé  
- eszméletvesztés! kiáltott valaki  
és felbolydultak mind az avatott emberek  
később kiderült hogy már ott voltam én  
biztos alfától kétes omegányira  
másodmagammal a világ peremén.

egy napra mindenki szépen kiöltözött  
én meztelenül csüngtem egy forró mell  
és a kőhideg Házsongárd között.



## Új lakmuszok

letéptek megint egy utcát a vén házak  
közötti kockakő varratáról, mint  
letűnt fazonú öltöny ócska maradványát -  
hogy mikor mit rejtettek a gránitkő gomblyukai  
a kis szakadékok vonalnyi öltései  
csak régóta eltűnt, öreg szakik tudták,  
mert a kis utcák kimentek - úgy látszik -  
a divatból - új vonalú rikító sugárutak  
praktikuma hőzöng - nagyzol, benzin-szmog  
koktél korhű színei világlanak új lakmuszokból.

## A Dózsa György utca

a Dózsa György semmitmondó utca  
egy nagyvilágvasznon - nem csatolandó  
képéhez hangháttér semmilyen weben  
(tán a perzselődő hús sercegése -  
az ülepé... a combé... térdig - így képzelem)  
vagy egy ziláltvörös atyafi átka

de Dózsa György itt már nem lázadoz'  
telkét is áttestálta lehiggadt szívvel  
őfelségesebb Ferdinánd ex-királyra

*Kolozsvár, 2009. június 28.*

## A Steinway és a többiek

kezdetben volt ő: a Steinway;  
nem rövid zongora - pianinó  
és nagyanyám - ketten a hátsó szobában,  
aztán rendre a többiek;  
nekem úgy tűnt nagyon magányosak  
meglettek volna szépen külön-külön  
időnként azért mégis összeültek...  
a szomszéd utcából zilált ősz hajával  
a rákos nő mindig eljött - lelke  
mint a gránit - vicceket mondott,  
nevetett: a fiam megkergült  
most valami pártmunkába fogott

a csonka ujjú zongoratanárnő  
Chopint játszott - tapsoltuk: virtuóz!  
máskor apró terítőket horgolt  
büszkén, mert értette a frivolitást  
mindig lámpagyújtásig maradt  
aztán hazaindult - kissé törődötten  
ballagott fel a szűk mellékutcán  
sosem nézett vissza - jól tudtuk  
otthon őt sem várják - behúzódik  
a könyvtárszobába hajnalig virraszt,  
míg ölébe ejti Goethét Schillert...

a sváb néni is át-átcsoszogott  
örök bánatával: sírt-kacagott, mondta:  
Vilikét ott túl lerománozták,  
hiába Wilhelm talán hat éve már

és sört kért - karján kék foltok  
(a lányom megint a “vinklibe” vágott)  
veszem a koffert, világgá megyek  
majd meglátják - mi értettük őt,  
pedig egyetlen volt aki nem dalolt,  
nem zongorázott - egyszerűen ott ült  
a szekrény előtt a fal melletti széken  
hiányát mégis éreztük később,  
mert tényleg elment az elsők között  
aztán rendre a többiek —  
azóta hűvösebb lett a hátsó szoba

a Steinway is máshoz költözött.

*Kolozsvár, 1998. augusztus 16.*

## Alikirály

(*tanvers*)

Ali leginkább király volt -  
(akkortájt alvilág nem létezett)  
két, vagy négy leánytestvére  
hercegnő a kispiaccal szemben,  
de lehet, hogy ötön voltak...  
egyikük táncdalénekesnő  
vagy valami díva:  
sejttette szőrös lábán  
a szakadt neccharisnya.

Rangjának jogán Alikirály  
erőt fitogtatott, rendelkezett  
a vén gimnáziumban -  
kártyacsatákon adót szedett  
birtoka hátsó udvarán;  
és persze csak ő nyerhetett  
a piculán.

De a hatóság lenézte Alit;  
(szerintük nem volt semmi joga)  
betuszkolták egy kék autóba -  
olyankor aztán nem volt király  
csak alulírott M. Aladár.

*2010. február 9.*



## Az üveghalak

kedvenc háziállataim  
az üveghalak voltak  
tarka csíkozásukban  
ott virított egy-egy trópusi gyarmat  
súlyuk az óloméval vetekedett;  
először dugóhúzó és műanyag lábtörlők  
között bukkantam rájuk egy nejlonszoba  
szintetikus labirintusában - egy görbe polcon;  
később A VAS nevezetű lánc-és csavarboltban is;  
a hentesüzlet kirakatában muskátli haldoklott  
bent gumiköpeny-szagú  
a kor szelleméhez képest illetlenülül vidám  
hús-vér legények élcelődtek  
ott viszont nem voltak halak  
még üveg-ólom halak sem voltak ott

miután kellőképpen hozzám idomultak  
és megérttettem velük küldetésük lényegét  
idegenbe csempészttem üveg-halaimat;  
ott beépítettem őket  
különböző komfortú szobák  
eltérő stílusú polcaiba  
onnan üzengettek nekem rejtjelezve:  
hogypéldául mikor tetőzött a Duna  
meg hogy barátom mikor szökött át Ausztriába

## Kaszinó

ott omladoz' a sétatér nyugati  
szegletén az egyszervolt kaszinó  
beleköltöznek lassan a szirének  
lesz ám ott alt, szoprán, tremoló.

## Király és bürökpohár

Most Mátyás is vastraverzek között -  
hitetlenkedve szédül a piactér  
valami vergődő, fusera kockák  
zátonyra futott roncs-fedélzetén.  
Szétszéledtek szemben a kufárok,  
csend van, élet utáni, hasadt közöny.  
Pedig nemrég még színek égtek  
a padok félkörében - már fű sincs -  
de sarjadnak harsány, törpe vigécek.

A püspök mellett csengettyűszóra  
borízú vért - kegyelmet kortyol a pap -  
feje fölé emel egy világmindenséget;  
odább egy groteszk ablakszem alatt  
párállik az odaképzelt fórum,  
elheverednek a semmi színfalak.  
A déli oldalon száraz még a vályú,  
ha majd megnyílik a világpolgár-évad,  
vizet csorgat az aszfaltra lazán  
a betonba öntött olcsó ornamentum...

Ariadné, hallom, csődöt jelentett:  
hát kiment divatból az irányfonal,  
de kelletti magát ingyen is akár  
a legendaízű bürökpohár.

*2010. március 4-5.*

## Egy és más december

mint a Nádas-patak medrén a sár:  
lomhán lazul egy szürkés partszakasz -  
feladott stég? - ha széle beszakad:  
csak egy megrongált haszontalan nyár.

kis kartondoboz rajta a város -  
két szegény reggel - egy csendes éj,  
amelyből - akinek háza sincs -  
annak is kihull egy-két karéj.

a díszteremben csuhás barátok  
értekeznek áldásos erőkről;  
megváltást mesélnek próféta-bölcsen  
mária-hangú félszeg leányok.

új lakkot vontak régi padokra,  
amelyek nyáron franciaágyak,  
(tavalyról átmentett túlélési tárgyak)  
eminens idők gubbasztanak bennük.

didergő varjak gyűlnek ilyenkor  
forró teára, langyos bablevesre,  
folyik a járdán az arcok akvarellje;  
egy kiflit is zsebreagyömöszölnek,  
osztják a világ kezdetét-végét,  
koldulnak puttonyból ütődött narancsot,  
lopnak kézügyből lejárt lelki békét.



egy és más december - valami téli folt  
lappang, burjánzik még tünetmentesen;  
egy év - hátán egy másik - így és ennyi volt.

*2009. december 26.*

## **Emlék**

az osztályteremben radírgumit osztanak  
és olcsó tintát kis kalamárisban,  
itt-ott felsejlik egy-egy tiltott golyóstoll...  
Isten is bekukkant a kancelláriába.

első képen lenne a hátsó udvar - várom:  
bakelithangon szóljon a mókamester,  
de közli azonnal a hangosbemondó:  
már halott - szénmonoxid - az inkvizitor sem él.  
csak egy nagyon sovány nőt látok odább;  
türkiz fagylaltot zabál mohón,  
bő fekete nadrág rejti rajta a csontot -  
ma ilyesmiről szól a napidivat-nóta -  
valaki rátülköl, felröhög - idióta.

## Lehetőségek

belefutnak a sínek az ócskapiacba  
ha megveszed a perui szalmakalapot  
hazaviheted eldorádó kincsét  
ha megveszed a zöld trapéznadrágot  
este twisztelhetsz a fások klubjában  
ha megveszed a csipkés szemfedőt  
reggel könyöröghetsz a ferenceseknél

## Forgatás

amikor kivágódott a Continental  
barokk kapuja - (a hatvanas évekbe  
ékelődött emlék) és megjelent kivont  
karddal a szakadtinges vitéz - valami  
szűk halásznadrágot is viselt - bizony

összecsődült a nép, odabenn bajt  
vívtak egy ledér várkisasszonyért  
most meg itt áll ez rongyosan, igazságosan  
ajkán franciás mosoly, szinte ráncatlan;  
aláírást is osztogat, párat - zsánmáré  
suttogják kábultan, a Kontiból fűszeres  
középkorillat terjeng, édeskés huzat  
idekinn kaszárnyaszag és milicista  
bőröv csípős aromája - csak áll, még  
mindig mosolyog - neki már egyre megy  
ez a játék - volt kezdet, volt happy-vég...  
de hirtelen fekete Volgába vágja magát  
a vitézt is elvitték, hát ő sem úszta meg.

## Válságtánc

válságtánc-órán drága a tangó  
de olcsó a sztepp és az aszfalt-vitus  
viaszjárdába bokázom gondjaim nyomát  
(hogy holnap ismét bablevest eszem)  
ám most egy lányköldökön liheg a szemem -  
és alább - titkos Y árnyak - leplezetten  
vagy pihés-nyitottan... de aktképzetemre  
rátüzelnek a borostás partizán-  
szentek - vethetem hát a balrakeresztet  
a körülpalánkolt Szent-Mihály megett.

## Templomos haikuk

belémköltözött  
egy vasárnapi templom  
ott marad estig

\*

két zsoltár között  
remények törmeléke  
zuhog a mennyből

\*

pópa keresztel  
Szent Mihály hajthatatlan  
halálra kongat

*2010. január 17.*

## **Zöldek**

a zöld - mint olyan - párhuzamos  
skálán virít a szokványtavasszal -  
a nagy transzplantátor műtösöltönye  
viszont nyugodtzöld -. chopin-dallamos  
házsongárd-gyanús mély árnyalattal.

## **Házsongárd**

Virágvasárnapon a Házsongárdban  
lekaszabolt kőőrszemek  
hónapok óta minden kárhozatlan...  
ébredeznek a lélekismerősök  
szunnyadnak még a lelki-ismeretlenek.



## Szabók bástyájáig

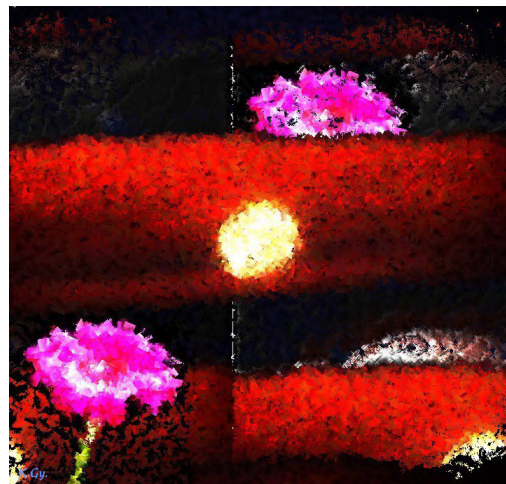
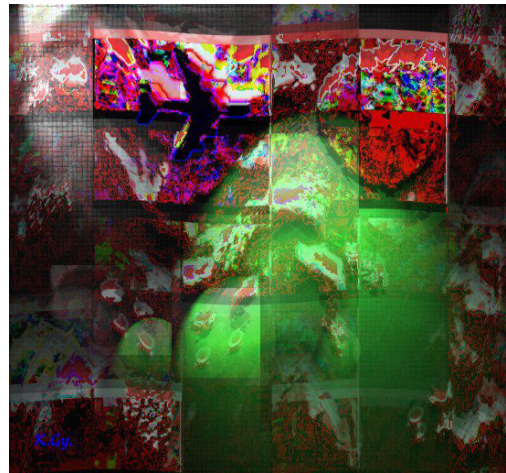
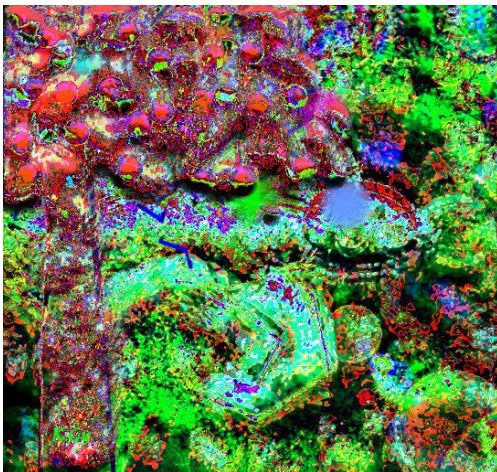
A Szabók bástyájáig csak néhány balkon  
és egy fenyő - mondhatni szemmagasságban  
érint toronyiránt - farkasszemet nézünk;  
ha most ignorálnám a közöttünk nyúló csekély  
teret átívelnék mint a fény a felső  
fakapuig (a kőlépcsők jóval alattam)  
befészkelném magam valami ottfelejtett  
puskagolyó apró lakosztályába és igen-  
valóban otthonosan leélnék ott még pár  
évszázadot komótosan figyelve a várost  
lefércelve lassan majdnem szabályos  
csonttartozékaimról márványkoponyámról  
az immár teljesen zavaró húsfelesleget.

## A katedrális fölött

Ott kezdődik nekem a reggel;  
nem hiszem azt a hagymakupolát,  
nem tudom, miért, a misehang se tetszik  
Félútnyira Mátyás - egy másik hitvallás:  
gyalog, ennyi az út és a türelem  
reggelente, ha fény sincs sehol -  
Úgy döntöttem, a fennvaló erre él,  
ha tőlem függ, vagy ha csak látszat -  
képzelet, önámítás, de van, lennie kell  
mégis, mintha valami génekbe ültetett...  
nem töröm rajta a fejem - öregszem, hiába -  
Itt nem fog sakk-mattot adni az a mester,  
Itt nem nyílik meg a nagykapu  
szóval itt bizonyosság sem nyílik  
végigjáróm az utcáimat,  
remélem, megmaradnak ők,  
hiszem, hogy túlélek,  
hiszem, hogy még vagyok.

*2010. július 12.*

# MESTERSZAKÁCSOK



## Újbetyár-kesergő

Ahogy egy kis pénzhez jutok  
levágatom a bal lábamat -  
minek annyi csont, ízület  
ritkulásos, sötét tünet.

Ahogy egy kis pénzhez jutok  
lerángatom a néma csengőt,  
öntök helyébe bronzharangot,  
hadd halljak echte égi hangot -  
a régit, ha annyit megér  
eladom egy sósperecér'.

Ahogy egy kis pénzhez jutok  
fehérre festem a lelkelem,  
kórházbarakká kalapálom,  
lábadoz' benne pár barát;

Én majd a magasból csodálom  
összetákolt betegszobám  
szivárványszínű ablakát.

*2010. február 24.*



## Hittérítő

gyapjúsapkát visel  
már ősszel - de  
nyáron is  
a hitet farzsebből osztogatja:  
nyomtatott jövőkép  
gesztenye héja hull szaglik  
fekete ördög süti a sarkon  
fehér kötényben

## Galambtető

a próféta aki galambokat etet  
öt méterre a piactól kettőre  
a malomároktól azzal nem számol  
hogyan egy tasak kukorica  
egyenlő egy félbarna kenyérrel  
sok tasak egy használt kabáttal  
hogyan háza még dúcnyi sem

## Őszi nő

mint az ősz istennője  
kabátja öntelten szürke  
szoknyája büszkén térdig  
szeme nem társalog  
mosolya hajthatatlan

## **Őszi lány**

a fehér lakköv fölött  
pár ujjnyi barna bőr  
valami szélhámos szolárium  
őszbecsempészett nyárutánzata

## **Kókler**

jólétét fitogtatja  
az ortodox templom előtt  
orrnyergén blazírt keresztet vet  
egy pogány napszemüveg

## **Sarki zenész**

cipősdobozától  
pár oktávnyira  
sétáló tízesek

## Virágárus

derékből szinte térdig görbed - öreg-  
feketében szinte történelmien  
két lépésnyire a hajléktalanságtól  
háromra egy meseízű boldogságtól  
négyre levedli magányos bábáallapotát  
és minden köztesség nélkül lepkévé  
magasztosul kiröppen a szűk fonott  
kosárból körbelibben az aszfaltból  
előrobbanó pipacsok között

## A kartonember

Rámköszön hajnalban a kartonember -  
szekere, mint egy limuzin - akkora;  
visszabólintok, mondanám: tél van -  
ráfagy a keze, a lelke a rúdra.

Áthúz fölötte egy nyugati járat,  
neki idegen, köztes dimenzió;  
villanyszemével rákacsint hidegen  
(két végcél között mindig ezt csinálja).

Két végcél között a kartonember  
megszületik párszor, családot temet,  
felszed egy csikket rutinból... rágyújt -  
szétroppantaná az óriás szekeret.

*2010. január 18.*

## Sekrestyés

sötét öltönybe bújtatott hittel  
jött át a téren szocialista  
gumipertlis nyakkendőjén  
tíz éve ugyanaz a gyári bog  
szuszogva várta reggelente  
az asztmásan hörgő templomtorok -  
a tikkasztó tömjénes gótika  
elnyelte gyorsan talán már útközben  
aztán kiszállt mint időgépből  
a sekrestye díszes hűvösébe  
tett-vett kelyheket talárokat  
míg végül rámeredt a naprakész  
üvegre - belőle a szent bor Istenem  
hiányzott... hiányzott... hiányzott



## **Papjóska vallomása**

*(rendőrségi jegyzőkönyvből)*

amikor papjóska megölte az anyját -  
másodikban - elnéző volt a halál,  
mint szokása szerint a kiskorúakkal;  
különben köztudott hogy az elmúlás  
toleranciaszintje csaknem százszázalékos  
a virtuális gyilkosságok esetében;  
aztán meg papjóska nyilván szerette  
anatómiailag szinte kifogástalan szerkezetű  
anyját - de könnyű volt akkor párhuzamot vonni  
a tűrőképességét meghaladó első óra és  
egy szülő halála között, így aztán: - legurult az ágyról  
és vége volt - mondta bohócgörbületű szájjal  
s a szemét dörzsölgette paraszt-bánatosan;  
ámde hirtelen: - anyád keresett - vár a tanáriban -  
dörrent rá a megsemmisítő bizonyíték,  
mire papjóska persze megtört és zokogva  
semmisnek nyilvánította korábbi vallomását.

## Sóhajtott néró

hamupipőke enyhén misztikus volt  
hófehérke hét kis latorral enyelgett  
juliskáéknál már észlelhető a szándékosság  
ámde sehol egy helyszínelés egy bűnvádi  
eljárás - a gonosz mostohák perverz  
hajlamain sem tűnődtek el soha  
a lélekgyógyászok; aztán lám odáig  
fajul a helyzet hogy a naiv piroskát  
átveri egy gerontofil ordas; lesz is ám  
lövöldözés egy csomó abszurd halál  
pedig mindez megelőzhető lett volna  
pár szép szóval csoportterápiával

- de hát a legszebb mesék magva a tragikum -  
sóhajtott néró aztán felgyújtotta  
az első keze ügyébe eső várost

## Róráté

húsz perce állok a hideg kövön  
ritkaszövésű, molyette lélekkel  
mellettem egy natúrszínű Antal  
odább Mária - szelíd mosolya kék

olcsó kis vezeklés - fázik a talpam  
szemben Krisztus izzad - vért izzad Krisztus  
a ministránsfiú fejbúbja kopasz  
számonkérően néz: kis Torquemada  
de hátulnézetből kedves pszichiáter

## Az utcatörpe

az utcatörpe  
hajnalban angolul beszél  
de beszél bármilyen más nyelven  
így december közepén

az utcatörpe  
spórolt anyagból készült  
kis befektetéssel  
de szavatossága végtelen  
még ebben a zimankóban is

az utcatörpe  
retteg a város hevétől  
egy jégtáskában jól ellenne  
nem érdeklik a teadélutánok  
áthibernálna pár üveg töményen  
öreg utcalányok bomolnak érte

*2009. december 20.*

## Fehér lány zöldben

ott állt a fehér lány - megállt reggelente  
a zöld ág szétzilált téglalapja előtt  
mindig magasabbról nézett alá mert  
minden reggelrel süppedtem valamennyit;  
a zöldszemű cigánylányra emlékeztetett  
aki egyszer leült mellém a sétatéren  
és aranykeretű sorsot nyomott a markomba  
drágán mert a megrendelt életnek ára van;  
de ez a lány nem volt színes nem ígért semmit  
sem jót sem rosszat a jövőre célzást se tett  
- ugye nincs barátod...- kockáztattam meg egyszer  
sós cseppeket ejtett a gyűrött zöld pázsitra  
imádtam gyöngyöző homlokát tanácstalanságát  
ahogy mint partratevedt kis sellő babrált  
matatott bizonytalanul vénák aorták között

## **Létravég**

Másnak íróasztala van  
én meg egy létra fokáról  
üvegfalra festek —  
ha eszembe jut írni  
vagy lehull a gondolat  
vagy megbillen a létra  
és leesek én.

*2010. január 27.*

## **József Attila**

A sín pár súlypontjában párhuzamtiszta  
eszmélet - hullamereven csendrekészen  
vedli bőrét a láz, lágy testét felissza  
felhörpinti egy szemvillanásnyi résen  
míg magát keresi egy jobb nemzedékben  
rőt barna freskó talpfára feszített  
fehérizzású lelkiismeretében.

## Kínai nő

arca pagoda  
teste hullámozó rizsföld  
halk lüktetése  
büszke-lemondó  
hovatartozás

arca bambuszkalitka  
teste szomorú madár  
elfojtott termékenység  
öreg hagyomány

arca egyensúly  
teste pendülő húr  
két folyó harmóniája

lesik - csalogatják  
új indigóvárosok  
lelke foszlányain  
alkudoznak már  
kis sehollétek

*2010. február 17.*

## Mesterszakácsok

zabkását fújnak a mesterszakácsok  
a konyhavilág egy húson pendül  
hímet hámoznak lágytojás tükrében  
ki belekóstol táncra szenderül  
jó a recept - a könyv szerint - de kétes  
készül-e hulláslisztből a teremtés hevében  
szinkronlépésre purgatóriumi rétes

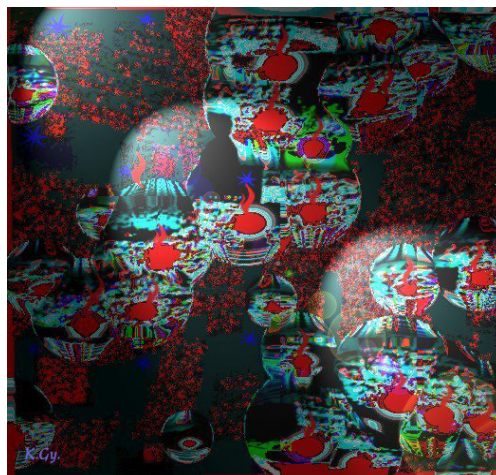
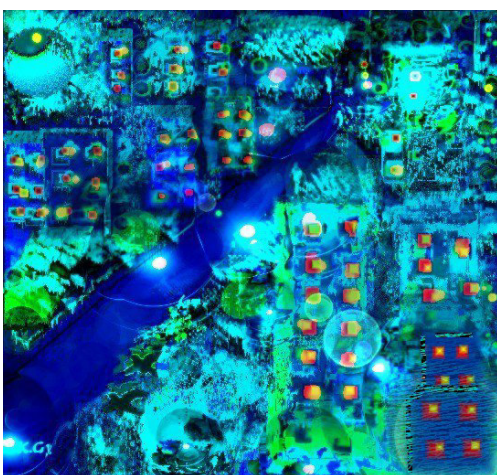
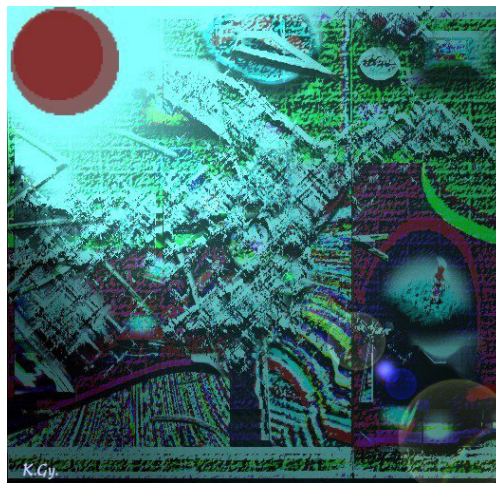
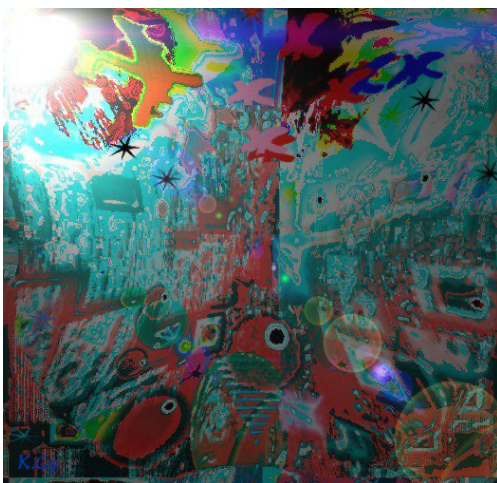
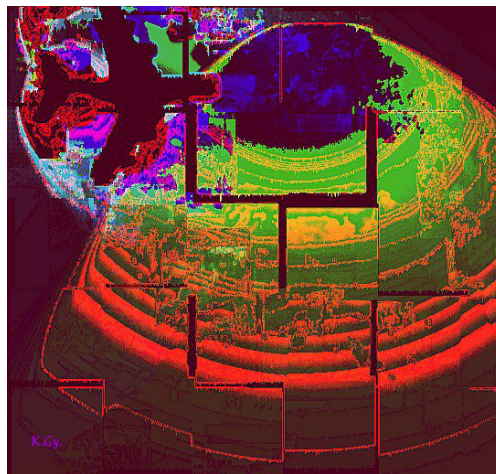
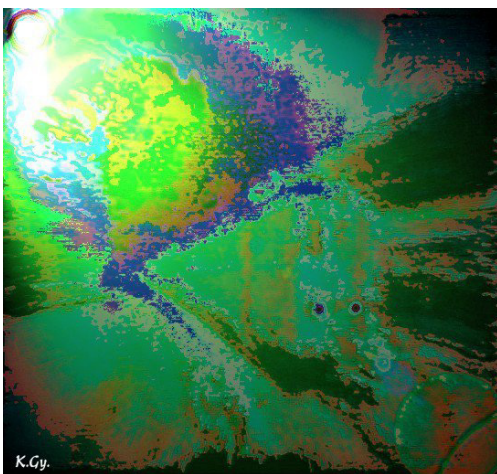
## Műtősök

a tejüveg mögött fagyasztott-fehér  
fémezőrej - titkos villanásai  
a belső formabontásoknak;  
lassan működő önvilágokban,  
nedvek medrén, csatornáiban,  
elfolyó órák kattogására  
épített hibás szerkezetekben,  
furcsa dioptriák nagyításában;

kis élet-halálók határvonalán  
állnak a fényben zöld-idegenen,  
időt detonálnak, felsöprik üledékét,  
lélegeztetőre kapcsolt  
örök átmenetben.



# ÖSVÉNYSZAVAK



## Átszíri az ember

átszíri - ugyancsak  
átszíri az ember  
a mondanivalót;  
ha kérdezi -  
ha többször kérdezi  
a rejtett arcú  
társalgópartner:  
ez vagy az a sor  
miért szomorú -  
füstöt szív mélyen  
tüdőre - kifújja  
mint szappanbuborékot -  
- élünk így is  
felel röviden...  
értelmezze majd

*2009. december 27.*

## A déli irányvonal

a déli irányvonal  
északi célba fut  
eldöcög mellette  
a vén Európa -  
tágul a vasösvény  
s a forró Balkán  
tolakszik kínál  
koszt törökvécét  
tinédzserlélekbe  
parancsolt kéjeket

és van bennebb  
egy régi utcafront  
századeleji  
patyomkin-falakkal  
árnyékán csalódott  
koravén koboldok  
álmokat váltanak  
tömény kábulatra

látomást céloz  
vénába tép a tű  
felszippank kivetett  
csatornasorsot  
visszaköp rőtarna  
nektárcseppeket -  
hastáncot lejt villant  
bizánci lakkreményt

egy öreg szerelvénnyel  
tesped a síneken  
mellőz cél határidőt -  
egyszer csak unottan  
nyugatra moccan  
közben a padokról  
eltűnik minden  
pár magyar mondat  
rozsdás regáti gőg

*2010. március 30.*

## **Kenyérgörcs**

a kenyérgörcsben vonagló tenyér  
rongyosra kotorja a tágas zsebet;  
születésről, temetésekről  
ilyen időkben szó sem lehet.

## A feladó

Született talán háromszor,  
mint a népmesehősök -  
barna hiszékenységét harmincháromszor  
verte el rajta a rendbontó matyi -  
a lúdas mégis mindig ő volt...

Világra gurult, mint dobókocka,  
nem hallott népdalt, tanmesét,  
felnőtt majdnem, mert úgy rendeződött,  
hogy ő lett a kihúzott tétel:  
játék, közhasznú szerszám - halott  
ólomhuszár a gyerekszobában —  
szögesdrót-vétkek hazajáró lelke  
karmolta, húzta vékony grabancát,  
ásott álmába taposóaknát —  
(sehol egy szabálytalan, művészi kontúr,  
egy rendhagyó, ártatlan görbület) -  
láncos eb leste, védte volna vérét  
a várossá züllött, veszett faluvégen.

Kaszát-kapát-vasvillát forgattak arra  
jancsik-juliskák - üvegszájat nyaltak,  
ittak híg lőrét - sokat - faltak szalonnát.  
Mezítláb mászott hegyre, csüngött holdkaréjon  
annyi fehérfégyver fekete lelke közt;  
hány divatjamúlt természetes halál  
nem-tudni-mi-okból kérdése porlad ott,  
a kétes tisztaságú fenegyerek-telken...



Szoruló torok hörgése - rémálom:  
sújtólég huzata csapja meg, szénpor  
fojtja - bányavidékek sötét szelleme,  
lángot fogó dinamitmarka nyúl be  
a földbe, robbant magának fészket —  
az agy sáncaiban se békehimnusz,  
se hétfejű sárkány: megváltó hőstettek  
észérvei, magasztos motívumai... semmi.

Hagyta hát a teremtés öntelt színeit,  
hagyta hervadni őket fekete tisztásokon  
szürkén, monoton mindegypofával;  
máskéle hajnalok ideje letűnt,  
mint esély, mint mentség... mint avas barátság.  
Hátat fordított akkor a napnak,  
rányalintott a sárgás borítékra,  
megcímezte, feladta magát —  
sercintett mennyboltra tökmaghéjat,  
holnemvolt, nyálas csillaghulladékot.

*2010. április 27.*

## **A génhibás almafa**

a génhibás almafa  
elfelejtette a virágzást  
viszont megtanult járni  
repülni - hegyeket mászott  
majd úrképeket készített  
a gyilkos ózonlyukakról;  
szabadidejében  
ördögöt úzött és  
lelkitanácsot adott  
a tanácstalan madaraknak;  
haikukat is írt  
egy almafa halott virágairól -  
éjjel - ha rosszat álmodott  
megfojtott egy-két utcalányt

## **Nem maradt senki**

senki sem maradt ebben a házban  
bár átjártak itt mindenféle népek;  
csak kiskorú lányok pelyhes ölére  
fészkeltek holmi olasz vigécek



## A közlekedő edény

Megint döcögnek, hóbörögnek,  
valami változás megint késik -  
vagy elment már a lassuló gyors,  
vagy megállt, ami szeretetreméltó.

Eszembe jut az akasztott bakfis -  
Húsz centit nőtt - ennyire egyszerű;  
Statisztikailag így reagál a test  
egy szarvashibányi erőszaktevésre.

Betájolom az örület fókuszát -  
tudom a szabályt: kiköveteli  
napra beosztott, rendelt hozsannáit  
a legtébolyultabb intervallum is.

A közlekedő edény: az, ami örök -  
Már a Szentírásban letette a garast.  
Kár volt Istennek bábát játszani,  
vétek volt elvágni a köldökzsinórt:  
Mert a mesterkéeltség kora változatlan,  
mert az emészthetőség foka végtelen...

*2010. június 28.*

## Ferde évek gravitációja

ha talán csak ennyi volna: pár közömbös  
évtized (amennyi azért még beleférne  
az elviselhetőség ketrecébe)

ámde a jól fizetett új udvari piktorok  
csak napot és kék egeket festenek  
vajon mennyi vigaszt nyújthat  
egy mesés napfelkelte a hajótöröttnek?

vagy helyezd magad a száműzött  
kivetettségébe - noha megeshet,  
hogy a leírt szó (netán egy elégia) visszahoz  
néha egy-két tetszhalott lelket.

ha talán csak a semmittevés lenne...  
(a tunyaság magvából mi egyéb csírázhat?)  
de a bárkit bármi áron átverés kéje  
ez van arcátlan közönnyel benne  
s a hegycsúcsról gőgösen leintő zeuszkodás  
begyakorolt (és immár megtapsolt) kényszere.

no meg a kisajátított, olcsó Krisztus-malaszt  
mert motiválni kell mégis az újistenek  
követőit, ha már a lelkiismeret is hallgat.  
(kövess engem és mondd, hogy imádsz, paraszt!)

megnőttek nagyon a napok, a ferde évek  
gravitációja meggörnyeszi még a legkitartóbb  
gerincet is - reggelente az ódon órára nézek  
(gyakran megáll) lám, a hiábavalóság maró sava  
még a tárgyakat is kikezdi előbb-utóbb.

ugyan kinek kellenek ezek a selejtidők?  
ki nem üszkösödik lassan? Oh, boldog rothadás!  
kit nem lök röhögve utcára, kórházba, gödörbe  
a törvénybe foglalt, parafált tudathasadás?

esteledvén az éj zugaiból ugyanaz a  
holnap leselkedik ugrásra készen  
megint és megint és megint... mit tehetsz,  
nehogy elszenderedj és légy mindig résen...

(cselekedhetsz-e még legjobb belátásod szerint?)

ha keressük egymást, mindenütt találunk  
párezer hontalant - felmehetnénk a Golgotára  
tisztá kint tanulni... ne jöjjön senki utánunk!

## Frontátvonulás

Ha átköltöznék egy keleti frontra  
cirill betűkkel írhatnék latin  
nekrológot, vagy példabeszédet.  
(Törném a fejem, ha volna min -  
példának okáért: mikor lehet  
történelmileg i-t tenni a pontra?)

Rögeszmés szeszély ez? Tán buggyant kényszer,  
mesterkéletlen hős-szelekció?  
Mennyi furfangot, cselszövést takar  
a keresztkérdés: kinek mi jó?  
hát az égi törvényszék mit akar?  
(római fórumról pusmog a fészker.)

A tudósító is szitává löve —  
hogyan rögzíthet hangokat, képet  
kuriózumnak - öntelt csatákról?  
(a képlet s a képzelet téved,  
a mese csak csordogál magától,  
míg kitart az ózon - eppur si muove!)

*2010. április 14.*

## Gordiusz éjjeli csomója

ha most megtalálnám valahogy a módját  
hogyan kell szemszűrő sötétségben  
hogyan kell fülsértő csend-ízű térben  
megoldani gordiusz legújabb csomóját -  
na nem az agy-diktálta klasszikus logikával  
nem egyetlen gondolat diktátor-parancsolatával  
hanem mondjuk lépkedve testeden, óvatosan  
araszolva öntudatlanságodon, mint a hangya  
míg meglazulnak a béklyó-gondolatok  
míg megadja magát a történelmi kötél  
és leájul lazán álmatlanságom mellé  
mint kényszerzubzony a kényszerkábulatról

hús szúnyog üldöz folyton - hús gladiátor,  
valami félálom volt - súlytalan öntöttvas-nyitánya  
a roppanó hajnalnak - (megrepedt vas-radiátor?)  
kábult vagyok az ébredő test félhalott-szagától

## Bús asztali tangó

Egy asztal tömény,  
egy teríték kolbász babbal -  
szánkózik zsíros tálcán  
az állami gondviselés;  
irigy kis családok,  
kopott asztaltársak,  
magány-társulatok.

Olcsó fehér gyertyát  
hoz be a főnök,  
fej mögé ragasztja:  
kell egy kis ellenpont  
a fekete fejkendőnek,  
rajta a makacs  
erdőfeleki bognak,  
amely ugye nem engedi  
leesni a parasztasszony állát,  
azt a meglazult kapcsot  
nem hagyja magára  
legalább.

Vannak nagyobb bajok -  
mondja szeszrekedten  
a törzsvendég - börtönviselt:  
kemény puliszka volt és árpakása -  
elmúlt - az előbb még kolbászt evett;  
jó ez a gyenge fény...  
csak egyenek nyugodtan,  
csak ki ne húljön,  
csak rosszabb ne legyen.

*2010. január 9.*

## Bárány kalasnyikovval

Várnak topogva sorukra  
a nemlét bejáratánál,  
az áldozat előterében,  
állnak fegyelmezetten -  
sokan és számolatlanul —  
ünnepet mímelnék a békeidők.

Pedig kiszüremlik a gyereksírás,  
kampón rángó testek ritmusára  
herseg a szakadó bőr, tátog  
a csempére merevedett folt:  
ásító pecsét a halál öltönyén.

Magyarok ezek? Örmények? Zsidók?  
Miféle balsorsú népség?  
Hogy ilyen megadók -  
Hogy ilyen feladók -  
Hogy ilyen élettagadók?!

Legalább egyik - mondjuk a fekete -  
állna már ki a sorból,  
amikor félrenéz a hóhér -  
Legalább az a különc,  
az a kitagadott,  
a lázadó láncszem - pattanna el  
és rántana végre elő  
egy csőre töltött kalasnyikovot.

*2010. március 16.*



## Fájdalomkisasszony telke

A csíkos füzetlap sem hoz össze semmit.  
Hazaterelem a memorizált nyájat,  
Leszakad útközben egy vadrózsa a rácsról...  
Lóvátett - süti rám a foghíjas részvét;  
A műterem aztán oszlásnak indul.  
Híg árnyat vet a hajnal - ha kedve tartja;  
Hasad egy arasznyi eszmélés mögött -  
Proli csavargat plasztik egérgépet  
Bóvli piaczene nyekereg belőle...  
Leparolázok egy bokorlakóval  
Hozzám nő blazírt, kiégett arca -  
Kvartett-szöveg szól egy központi padon,  
Varjú száll alá: fájdalomkisasszony.  
Vajon ki sejti a szárnyak konfliktusát?  
Mettől lebegés, meddig tűréshatár?  
Nézem a megjátszott ál-úri tényállást:  
Viadal nem lesz itt - gladiátor-vért sem  
Szürcsöl magába a mostoha porond.

Harangszóra nyit kaput a házmester,  
Harsányan bezúdul egy eltévedt újszent -  
Betántorog egy szociális bolond.

*2010. június 19.*

## Álomnyi kicsengetés

már este beléptem egy tanteremnyi  
hegedűtokba - ünnepet jósolt a hangulat -  
mire Balassi tanár úr is megérkezett:  
gyerekek, mi lehet ez széles föld felett...?  
nem tudta senki és a Gaudeámusz  
már vitte elől a székelymintás batyut -  
nosz hábéé biit hú ú musz. - - - slussz.

## Gyilkolj meg tavasszal

Gyilkolj meg tavasszal  
és tied lehet a birodalmam!  
Tedd csak meg jó szívvel,  
nem faggat senki: hogy' lehet  
alkonyatkor is szomjazni a vért,  
megtapsolni a körmönfont kín  
koreografált színjátékait.

Beteg függőség? Láz? Szenvedély?  
hogy, bár otthon családok várnak  
talán még asztalhoz sem ültök,  
míg nem szippantottatok hideg  
verítéket, vérszagot, hullabúzt.  
Miért van az, hogy az utak vonalán  
korhadó cölöpök sötét sora vonul,  
vet bizarr árnyékot az éledő mezőre?

Lám, akadt mindig, aki elvállalta  
a megfeszítés perverz rítusát -  
a halál munkások, buzgó mérnökök  
úgy kalkulálták precíz rutinnal,  
hová csapódjon be a fekete szeg,  
mekkora súlyt bír el a csukló,  
hogy, mint gombostűn hatalmas lepke  
ott feszüljön földtől éégig a test  
kitárulkozva a négy égtáj felé.

Ilyen sorstételt kiszámolni,  
végigvezetni két végpont között...

miféle isteni mértan ez?  
És mit rejtenek az elrendelt idő  
mozaikkockái? Hol a széthullott hatalmak  
amforateste, a pár másodpercnnyi múlt?  
Köntöst szaggat ma száz példa, tanulság,  
tavaszonként mégis, újra meg újra  
szemet huny, kezeit mossza a világ.

*2010. április 1.*

## Házszentelés

Mindig ketten jönnek. Ketten,  
mert úgy szebb, mert úgy hitelesebb;  
ünnepélyesek, mint a szentek,  
és mint a próféták: koravének;  
- Ezt a csillogó várost sem nekik találták  
ki - mondanák vagányosan a háromkirályok...  
Isten még hátrább házal valahol; - Fogadják-e? -  
kérdik szerényen a komoly kamaszok.

- Fogadjuk - szólunk - persze... hogyan  
(hisz' sejtettük már a jelek szerint)

Mert ugye ideje volt leporolni a bútorokat,  
fiókba rejteni a playboy-naptárt,  
meggyújtani a nemzeti színű gyertyát  
és egy hiszekegynyű időre elaltatni  
örökbefogadott kísértéseinket.

## Mintha-Ősz

mintha-ősz; déja vú vinilinblézerben  
áthat rajta még egy haszontalan zsáner:  
kislányok cigányos reklámöltözetben

a világ talpa lassan a földet éri  
és mégis mintha zuhanna tovább  
egy felhő már első magzatát vetéli

# Rigor mortis

(1)

hideg arcba  
időzített  
fehér mosoly

fehér időbe  
satírozott  
hideg mosoly

(2)

cserzett ujjak  
csapdájában  
vergődő  
fűcsomó

(3)

térd alatt  
a láb görbületében  
elmetszett lépés-  
a szándék mozdulatlan  
árnyéka

(4)

utolsó kép a retinán  
vagy első emlék  
az időtlenség  
fénymásolata

## Halk apokalipszis

Ez nem a pokol: valami több —  
Fehér madarak szédülnek a kútba,  
Ott pihegnek a szikkadt mederben,  
Ellensúlyoznak egy fekete pontot.

A kőkáván megpihen az Isten -  
Ahova lenézel: akár a hó,  
Akár a szárnyak jégvirágai -  
Igent bólint a halk illúzió.

Ahogy lassan elapad a táj,  
Ahogy szinte naponta csökken,  
Úgy szaporodik egy szomszéd időben  
Az árnyéktalan patyolathalál.

*2010. június 24.*

## Hasonmás kontinens

Ahol lehámlik a keleti indulat,  
elnéző fölénnyel mosolyog  
egy hasonmás kontinens;  
a csillagszóró sem emlékeztet ott  
ostromlott cári palotára.

Ahol a parancsok visszavonultak,  
nem húz a versenyló ágyútalpat,  
még szénásszekeret sem húz a ló  
ott - a szavak semleges pólusain,  
a népszerűtlen, blazirt ég alatt.

Néhol egy izlandi lávaugar,  
skandináv pasztellhangulat -  
micsoda rideg melankólia...  
mélyhűtött jólét, otthon-illúzió:  
egy gejzír, egy rőzseláng,  
fölötte bogrács... a fonóban reggelig  
összeáll Hargita köldökzsínórja.

*2010. április 20.*



## Hegedűtok

a hegedűtok nekem az álmok háza -  
nem tudni mi rejtőzik benne - kábszer  
röpcédula, kalasnyikov, sőt egyszer  
arra is gondoltam: előfordulhat,  
hogy egy másik kicsi hegedűtok,  
benn egy még kisebb hegedűvel.

## Tudják a vadak

tudják a vadak az ösztön receptjét  
hogy' fortyog a massa az állati üstben  
hogy' vág az agyar az áldozati húsba  
hogy' falja a hím a nőstény szagát  
és hogy' dönti le a biztos félhalálba

csak a messzi fa odvában lakó angyalok  
s a méztündér sejti hogy naponta egyszer  
egy-két órára gombszemű plüssmackó vagyok

## Hollók

lomha lángoszlop vonul keletről reggelente  
fekete futótűz, sötét ígézet visszfénye  
hajnali faltjait eltakarja az égnek  
színek üszke hull szárnyaló ütemére  
de aztán hirtelen megül, apró gyertyákat gyújt  
a dróteleken, háztetők szépia-kontúrjain  
horgonyt vet mint a halál amikor kiköt  
az ódon sírkert mólóinál, majd estétájt  
visszafordul a széllel, ismét keletre száll  
új ritmusokat dobol a fakuló fénybe  
bölcsője ring egy régi mesében

aranytollból a fészke...

## Utolsó kenetem

keresztet rajzol a pap és elmegy  
vele egy magasztos alkalom  
múltam percekre vetített mását  
nem látom már de hallom  
még a kéz végső Szentlélek -  
Istennek - suhanását.

## Isten ha begyűjt

isten ha begyűjt a szénakazalba  
három lótolvaj röppen fel az égre  
otromba lábnyomot karcol a kékre  
disznóbőr bakancsuk fekete talpa

kalandfilm-hősök olívzöld mesterek  
balhéznak nyitnak meg dugult csapokat  
kevernek ördögös vércsoportokat  
tust húznak mély szinkópás szívverések

ha vizet kérek csókot ad egy szajha  
és villogtatja hibátlan gyöngy-fogát -  
sunyi lázálomban hazug szűzleány;

visszahúzódnék a szénakazalba  
de tudom hogy isten újra begyűjt - hát  
elsomfordálok mint tetten ért zsvány

*Kolozsvár, 2009. XI.16.*

## Kábulat

A templomtornyok és általában a  
húsz méternél nyúlánkabb épületek  
enyhén balra dőlnek - mintha önnön  
szívpitvaruk nyugalmaiba hullva -  
csak az alacsony növésű házak feszülnek  
még csökkent törpeigényű gerinceiken  
Valami miniatűr függőlegességben.  
Krisztusra ütő vörös kábulat ez,  
kilátástalan ecetes kóma,  
amíg a bordákon átüt a szív vergődése,  
amíg észlelhető a gravitáció átka,  
az izmokra kapaszkodó rög szolga-húsége

manapság nem váltunk meg világokat  
és nem küldünk latrokat a mennybe,  
mert nem logikus és nem kifizetődő  
az agyunkra furcsa egyenruhát varrtak -  
elmerülünk hát a lappangó tünet  
kábulatában és vicsorgunk kiégett  
parlagokon szénásszekérről lehullott  
rozsdáette gereblyefogakkal.

## Keresztek

keresztek égen földön  
templomkupolán sekrestyében  
akasztandó nyakamban  
kereszt mindenütt  
tízparancsolatban  
húsz-harminc lehetne  
enyhén elnézően  
vétkeimben kereszt  
feszülök naponta rajta  
keresztből tűz  
keresztből víz  
föld levegő  
kereszt az élet  
a közhely  
visszük engedelmesen  
csak néha lázadunk  
látogat kedvéért  
olyankor kétes a keresztút  
meneküléskor soha  
de nem — még nem adom fel  
mennyyivel tartozom?

*2010. június 7.*

## **Legyen pesszimizmus!**

Legyen pesszimizmus: és lőn - hideg  
tenyér, álmatlan, borostás adat -  
tizenhat sorba kelesztett kenyér...  
lőn anyaföld, részeg luxuskurva  
rikácsolás a kocsmaasztal alatt -  
lőn alkuvás, hitel, hitegetés,  
védelmi pénz egy zálog-holnapért,  
sápadt primőr-nap sunyi görbetükre:  
ravaszul vigyorgó elnöki plakát —  
Ne szeresd tovább, hagyd ezt a hazát  
Isten! - gyűjtsd meg a kanócot!  
gondviselésed hagyd a ruhatárban,  
élvezd a prömiert, a díszelőadást:  
lőn vastaps, utcasors, tragikomédia -  
ördög-csürhe lőn, táncol fel a mennybe,  
az égből száz angyal veti le magát.

*2010. május 9.*

## Másképp hí a haza

Csak állt a sarkon, öreg volt, szögletes,  
mint repedt stukkó - gondoltam leverten;  
sárgaréz bizsu, bővli csillogású,  
rikító kacat egy fonnyadó mellen.

Elkapta röptében a tekintetem:

- Akarsz? - simult rám a típusszöveg.
- Persze hogy - hőzöngtem vissza flegmán -
- Hisz' régi vágyam egy kecses szörnyeteg.

Nem válaszolt... ma minden pénzre megy.

Ennyit ne tudna egy dörzsölt vagány?

- Találkozunk a melegedőben,
- mert egy csónakban evezünk, madám,
- és együtt futunk zátonyra, naccsád!
- Elmosolyodott: - ma olcsó vagyok...
- mennyit fizetsz, hogy legyek a hazád?

*2010. március 13.*

## Tízesreébredés

Valami elvárt, rossz beidegződés,  
ittrekedt elvtársi zajongás a téren;  
egy újabb játék magnézium-lángján  
fel-felröppenő, elpukkanó órák;  
részeg buzgalom, tízesreébredés.  
Csak néhány régi szándék hasal még lesben  
senkiföldjén, egy magasles célkörében —  
pedig nincs már tétje a szökésnek,  
se ellenértéke így, tiltások nélkül:  
az egész világ csak kilincsre zárva.  
(alszik a Fertő-tó romantikája...)  
A Mester mégsem sétál a leprások között,  
a háborgó tengert sem nyitja meg középen —

De mégis: kik állnak a befutó mögött?  
és ki üli meg a fiatal kancát?  
— Ha már az öreg megunta, megszökött...

*2010. január 1.*



## Történt a TÉREN

az a dallam úgy szállt a füledt TÉREN  
át mint egy átok - a kurva kezében  
olcsó palack - szemén vérekes csömör  
kezdte egy zagyva pohárköszöntővel  
majd ráhányt a vizeletszagú padra  
végül kirabolta a vérmes öreget

miért penderült ki a jobb szélső sávra? ...  
a szélvédőn megcsúfolt barna lepkék -  
miért áll újra négykézláb a járdán  
lihegve? - fekete gazellák szökellnek  
az égnek - feslett múltú ravasz angyalok  
inal közöttük csorgó nyálú hímnek  
álcázott végzete elől - zuhognak rá a csillagok

## Tételek repülés előtt és közben

Feldobja szemernyi magántulajdonát,  
ki bort, sört, ki zsíroskenyeret.  
Van, aki mondjuk szüzességével garantál,  
ha aznap éppen arról szól a tétel.  
Amikor önzetlenségből doktorálsz,  
számít-e akkor az adott téma?  
Gyomorbad, hányinger,  
agyzavar, altest...  
mindenkinek valami esedékes cetli.  
Kihúzza, felel majd érte,  
felel majd mások helyett is,  
vagy elhallgatja éppen...  
így megy ez: fölényesen,  
kiszámítható, tollvonásnyi szinten.

Közismert hangon szól be a telefon - mintha  
reggeledne már - olyanok a színek.  
Ott közeledik csigalassan  
az a gép... tudod, éppen az ég alatt;  
ahol felkel a nap, ott él, mint köztesgazda,  
vagy csupán szörfözik - ki hogyan látja.  
Ezüst latex-teste hatalmas lehet,  
de bombát ilyenkor nem hint - közömbös -  
csak utast szállít. Így mondják, egyszerűen...  
csak utast szállít ő, keletről nyugatra.  
Csaknem toronyiránt menetel velük  
vándorbot, hamubasült pogácsa nélkül,  
plasztiktálcán kínál felüdülést,  
szenzoron játszik kártyaszázadot:

huszonegyest és egyebeket is,  
melyekben kettő a valószínűség.  
De azért nem beszél kockázatokról,  
pánikot sem kelt — nem az a dolga;  
amint már mondtam: utast szállít az égen -  
kényelmesen, kegyelmezetten.

*2010. június 29.*

## **Tűzfal**

hej, ha a tűzfal nem lenne meddő  
hány vakablak születne belőle...

## Tavaszi ebéd

Régi menü:

Friss tavaszt tálal az ég;  
kamrát retusál, konyhát mázol -  
kijár ez az évi jutalék, mert  
bár tele a pokol s a börtön,  
kagylófényű manikűr nagyzol  
a nőies miniszteri körmön.

Majdnem-csend:

Csak egy-egy monológ,  
hogya mit, miért kéne...  
csak néhány olcsó szentbeszéd,  
hogya mi az a sok, mi a kevés:  
a semmi szalonképes énje -  
kézlegyintésnyi jövőtemetés.

Szerény ebéd:

Csupán egy sovány körítés -  
Ma főfogás a zamatos mámor,  
hozzá vagy tíz félkész emelet -  
bálterem nyílik a magasban és  
keringődallamra táncol a mélybe  
egy hitelképtelen, véres hússzelet.

*2010. március 26.*

## **Trianon**

még meg sem szólalt háromszor a kakas  
kidobolták: kinek mi haszna-kára,  
ki lesz bíró, ki elsőrendű vádlott,  
hej, gyülekeztek a dús lakomára.

még meg sem szólalt háromszor a kakas  
s már hálapénz csörrent, apadó testen  
döglegyek tojása, uzsorakamatra  
vásárolt érdem a célegyenesben.

## Kisodródott

két pont között relatív téridőben  
vízálmú aszfalt forró tevehátán  
gyaloghintóban hindu térítőben  
holtvágányon egycentes szajha ágyán

sirálynaszban a szellős Dunaparton  
jégbefagyva egy michigani tóban  
kék neonfényben egy unt utcasarkon  
omló toronyba szorult felvonóban

kiltben csadorban selyemkimonóban  
papi talárban egy gót sekrestyében  
sunyi golyóként egy jól célzott szóban  
világudvaron egy vélt nemzet-közben

márkás szerelésben nyakig a szarban-  
bocsánat de ezt éppen így akartam  
(rövid szó roncsa a hajtűkanyarban)

## **A csíkos udvar**

az udvaron amelynek csíkozása  
nem feltétlenül zebrát takar  
rendszerint némák a kutyák  
nagyritkán rávakognak a napra  
és csak holdtöltekor  
harapnak jóbarátot;  
az idomított kutyák  
felsöprögetik  
a bokrok leradírozott tollait -  
ahol az időnek  
nincsenek adatai  
csak agyara van a télnek -  
adott esetben szétmarcangolja  
a díszmadarakat

## **Kampány**

mostanában meg-megjelennek  
pedig már tünedeznek a szúnyogok  
nem szeretik a lesújtó magányt  
csak a magasztos szavakat szeretik  
önbizalmuk a nagy számok törvénye szerint  
nő - elárasztja a sorstalan falvakat  
olajlámpások ígéreknek örök fényt - riadtan  
elhúzódik a szénásszekér ahol elvonulnak

## Sorsdarab

mint az a kolozsvári hegedűművész  
aki Cincinnatiban biztosítást árul  
és szájpadrólására görbülő nyelvvel  
telefonálja a régi magyar L-t  
úgy ferdült ötven év hátramenetben

mert a lélek halhatatlanságához  
már csak a tér görbülete  
viszonyulhat esetlenebbül

## Valami India

kihívóan bordázott kutyák  
előléptetett barmok robogók  
aszfaltvánkoston nyugvó páriák  
tarka hónaljúbúz arrább a szent  
folyó kávészín' lötytyét  
szürcsölő jóltáplált maharadzsák



## Zuhanás

a korlát műanyag kabátujjából  
alámutató függőleges szigor  
egyszer elmosódik - fordított  
törtvonalat von a büntethetetlen  
késői hazatérés alá - a magasban  
víz-gázvezetékek tapinthatósága -  
egyensúlyát izzadt tenyerén tartva  
tekint mint nyitott ajtóra - a mélybe -  
most már nem tudni: fentről zuhant-e  
az égre vagy letről emelkedett

## Minek aludni

Két óra tizenharc. Pont.  
Korán, de kinek is...  
Mert az a hír, mondjuk,  
Hogy mennyit ér ma a font,  
Hogy hajléktalanná lett  
Egy volt élsportoló... van ilyen -  
Mi végre született?  
Úgysem lesz belőle altatódal,  
De fel sem ébred tőle senki.  
Csak viselte a jövőt. Ennyi.  
Tehát akkor hol is tartunk?  
Kiterül-e, vagy görcsbe,  
Ököllé duzzad a markunk?  
Vagy ha semmi, hát akkor  
Minek is aludni annyit?  
Két óra huszonkettő. Pont.  
Aludni kéne aszongya.  
Na ja... újmagyarosan.  
Égre mutat a középső ujja.  
Nincs hozzászólás.  
Ami volt, elrohan.  
Disznó évek - ganajtúrás.  
Rozsdás rugóimon  
Bütykölget szomszéd órás  
Halott lakatos.  
Nincs hozzászólás.  
Köszönöm a tapsot.

## Míg megjelennek

Hogy ott, vagy itt - aligha mindegy,  
hogy aszfaltút, sánc, hogy öreg haraszt,  
hogy ki hever alattad - feletted  
milyen madarak merre húznak,  
hogy késlelteted, vagy fordítva  
ínyencségeid árnyékolt hatását...

Hol ott, hol itt - úgy tűnik mindegy:  
hány térítetlen számla, kifogás,  
hogy mettől s miért költöznek folyton -  
kihull az agy törésvonalából  
egy-egy fametszet, templomkapu...

Ikárosz hányszor átkozza el magát,  
míg végre megjelennek az angyalok...

## Ösvényszavak

*(inkább gyerekeknek)*

ösvényszavakból kevés maradt  
gyerekek mert az ösvényszavak  
nem szeretik sem a sebességet  
sem a világvárosi tülekedést  
ezért soha nem látjuk őket  
autópályákon nagyáruházakban

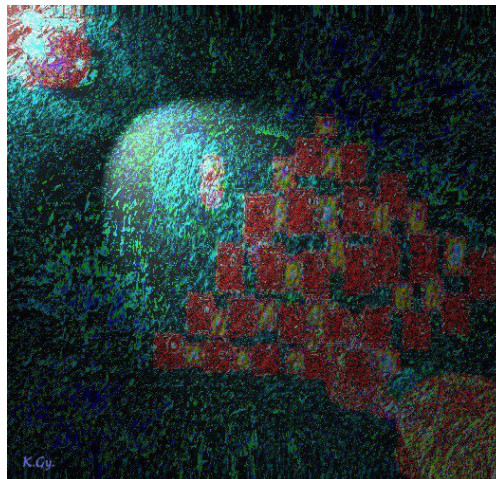
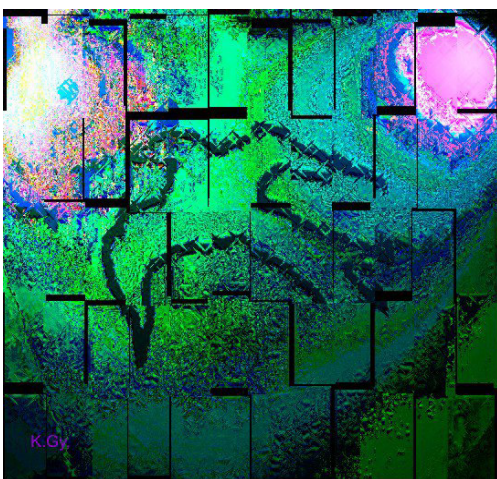
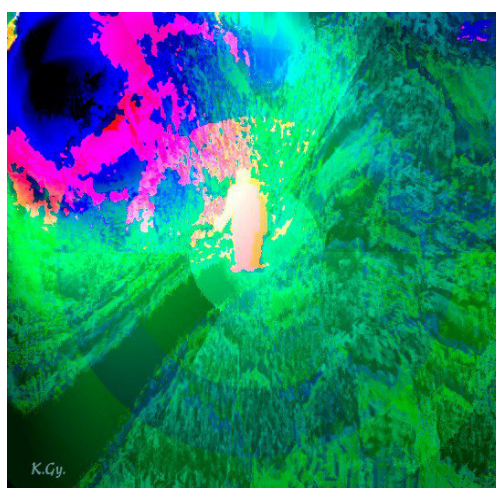
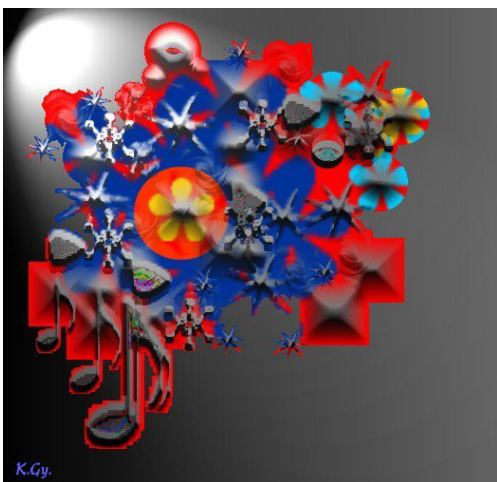
az ösvényszavak régebben elhúzódtak  
az ősteremtények zöld vidékeire  
de minthogy az erdőtüzek megtizedelték őket  
kis szárnyakat növesztettek - így leginkább  
a szentjánosbogárhoz hasonlíthatók

az ösvényszavak tagadják a mesterkéeltséget  
és nem ismerik a képmutatást  
nem járnak templomba: hitük  
az elenyésző számok dogmájára épül

igénytelenségük páratlan és utánozhatatlan  
spontánul fel-fellobbanó apró lángjuk  
összeforrasztja a tőlük elhatárolódott  
óriásszavak meglazult fényállványait

amikor majd végképp kihalnak - gyerekek  
nem tartunk többé irodalomórát - mert akkor  
kilátástalanságuk biztos tudatában  
más naprendszerbe emigrálnak a versek

# KOLDUSÁLDÁS





## Késő

késő van  
magamba hulltam  
ez nem időzóna  
nem múlt nem semmi  
tegyétek helyére  
mielőtt meggondolom magam  
mielőtt kihull kizuhan  
a fekete rohadt almamag  
kompótosüvegbe  
oda  
vagy szemetes kukába  
szelektív hagyomány  
hasznából folyik  
az úgymondélet tovább  
valameddig még fénylik  
úgy tűnik indulatlan  
békés  
tegyétek most el  
jól fog majd őszre télre  
túlél az ember rajta  
vagy emlékein  
legalább  
legesleg  
még reményeinél is  
jóval alább

*2010. június. 9.*

## Kiég a körte

Hint-e az ég egy klasszikus harmatot  
erre a rendőrkék esőkabátra?  
Életunt áltavasz ködében hátha  
nem észleljük a villanó vaslapot.

Alázuhan a kicsorbult nyaktiló...  
(Robespierre-fazonú, üdvözült jóbarát  
új jakobinusnak képzelte magát...)  
Sötét főszerep, tömény depresszió.

Vasalt öltönyös, borotvált álarcok  
utat és sorsokat foltoznak, noha  
az értelmetlenség rémítő görbe-

tükrében patinás atyai átok  
ül - (megbocsátani nem fogunk soha?)  
Pislákol, kiég egy negyvenes körte...

*2010. április 7.*

## Úgy értendő

úgy értendő -  
vasat keres a régi falban  
filléres kincset az elárvult kastély mögött  
nincs ám annyi - szól át az Isten  
és akkor már omlik is kő téglá - borul rá  
pár mázsa akkor is ha gyermek

úgy értendő -  
ha áramot csór  
képes érte felmászni az égig  
nem tudja mennyi a volt - csak fényt lát  
végül az amper- az csapja oda  
leperereg még sistereg levedzik -  
mint a frissen sült alma - éppen olyan

úgy értendő -  
a helyszínelő üvölt - mars innen - kuss -  
de vájkálódnak azért még keveset  
se romlott hal se tojás egy darabig  
a francba de olcsó a karton  
a házmester kidobja átkozódik  
hisz' az a dolga - szenilis veterán

úgy értendő -  
nincs önkéntesség idegenlégió  
feketedő korban - aláhull az ember  
elássa magát - de nem vész el ő  
csak hát ahogy mondják át-átalakul  
meg ahogy pusmogják - rosszak a gének



kérdi estelente nyomottan magától  
mi a fene ez mi a franc pont velem  
és mászik másnap - mászik megint - hátha

*2010. május 21.*

## **Árnyas idők**

az árnyékot nyújtó haj egykor  
belefért az úgymond tiltott élvek  
többfelvonásos dossziéjába —  
ma már nincs árnyéka a városnak sem  
csak hosszú útszéli nyúlványok vannak —  
közömbösek — senki sem tiltja őket...

## **Álomfutás**

*(egy műtét hullámai)*

A tető szintjén elhelyezkedő billenőablak résnyi  
repedésén tapintatosan beosont a húsos telihold...  
- Álmatlan éjszakák áldatlan, átkozott hírnöke,  
bolond babona - gondoltam akkor.  
Taplótorkom barlangmélyén, nyelőcsövem száraz  
csatornájában és nyelvem összes pórusán  
ott izzott még a pár másodperc alatt beálló átmenet  
éteri íze, a túlvilág vénába csöppentett harmata.  
Nehéz emlékezni az ébredésre, de figyelmeztettek,  
megjöttem, féltem, hogy sírni kezdek újcsecsemő  
mivoltomban.

Túl nagy volt a világ és én már elszoktam a mesék  
makulátlan színeitől.  
Később felsejlett, hogy valami sakkjátszma váltotta  
ki a drámát - a sötét bábuval léptem és rövidesen  
dicstelen vesztesre álltam,  
aztán csak szólítottak, gurult a hordágy, szaladtak  
bemutatni a sokat megélt újszülöttet;  
Várt már rám sokszáz kráter szemével a magányos  
égitest, beszélgettünk éjszakákon át, amíg csak  
távoznia kellett -  
egyszerűen elfogyott. Akkor meggyúlt a villany:  
- Két hete sakkozik uram - szólt rám valaki,  
felsegítette kabátomat;  
- Most már nagykorú - mondta halkán,  
majd taxit hívott; rohant előlem a város,  
a lépcsőházat mégis utolértem  
és elkapdostam az ismert hangokat -  
- Bővült a család... - vicceltem zavartan,  
körültáncoltak, sírtak, nevettek.

## Koldusáldás

Áldott legyen az, aki haszontalanná  
üdvözülni át - akinek sikerül  
kiiktatnia testalkatrészeit a  
forgolódó idők csavarrendszeréből.

Áldott legyen az utcakő, a fapad:  
a kötetlenség sáros ereklyéi -  
az ócska bérlő, az amőbaember,  
akinek alig-sejtje sem tanulmány.

Áldott legyen a gondolattalan,  
aki a reggelt estig zsebre vágja,  
ráönti ásító agyát az ágyra,  
másnap az aszfaltról szedegeti össze.

Áldott legyen az, aki sosem válogat,  
nem pipiskedik, taknyát odacsapja  
az öntelt limuzin sötét ablakára -  
nem zabál aranyat, részvényt, sült galambot.

Áldott legyen, akit a másik nem ismer,  
akinek gödre sincs, mint szivarcsikk ég le,  
áldott legyen, akiről nem szól kartoték,  
aki seholban van, semmiből hiányzik.

*2010. június 28.*

## Kongóban rosszabb

A káubojok szinte kizárólag  
a gyermekkor deszkaszalonos  
tekszászából sejlenek elő:  
egyikük mindig jó, a másik gonosz -  
a jó persze gyorsabban tüzel,  
ezért nyilván ő marad nyeregben -  
a rossz, aki ló- és tehéntolvaj  
(rosszarcú, borostás, foghíjas néha)  
végül hanyattesik a keskeny sikátoron,  
bár nem látni sehol sem vért sem sebet.

Kongóban most azért mégis rosszabb:  
ott legéppuskázzák az önkénteseket.

## Ló a cseréptetőn

(1944. június 2.)

Takaréklágon szétment egy június  
az állomás felé vezető úton -  
pedig már legtöbben azt hitték: vége...  
Szépasszonyok, lám, lám a vakremény:  
se véres szerető, se más hadirokkant —  
Légiveszély!... Mi?? -Légiveszély! - semmi...  
Légvédelem? — Szerény kis imitáció;  
Idomított sólymok ülnek a bércen,  
zsákmányra leső, öntelt angyalok -  
egyik-másikuk lepillant - vigyorog...  
tátogó csőrében farkasagyar —  
- Fuck you! - torzul át gyanús-hirtelen  
villogó fogsorú néger vicsorba —  
bagót köp, leokád ezer kiló vasat.  
Nyolc-negyvenkor a budapesti gyors  
reméli még, hogy játék ez a város:  
plasztiksínek és apró állomások...  
de megvonaglik a százlábú-szerelvény,  
ritkul a gőz, töményül az átok.  
Kővári telep... katonakórház:  
pár esendő cím — arra szaladnak —  
esdekel reggeltájt a felriadt polgár:  
hátha mégis megbocsát az évszak -  
az ámok-nyár - kicsit még lehetne élni...  
Puffadt ló bámul a cseréptetőről,  
a főzőkályha mennyeekben fortyog —  
anyám is kislány még - üvölt, csak üvölt,  
szájában hideg, hálátlan humusz -

- Meghalt - közli lazán a házmesterné,  
pedig dehogy... most ő itt a krónikás -  
mesélget szirénát, riadót - furcsa:  
elfordult tőle a fogyasztói világ;  
vagy neki nem tetszik ez a ripacs —  
az óvóhelyről ma biciklit csórnak -  
pinceszag párállik, a holtág rohad...

*2010. május 27.*

## **Lélektársi iszony**

Egymásba toluló, erőszakos kockák, sok egyenes,  
dőlt, szürke, vagy színes trapéz: cirkuszkupola.  
Leng rutinosan a légtornász-város. — Kubizmus,  
vagy precíznek tervezett geometria:  
Ez is a város. — Egy-egy élénk, impresszionista folt:  
Még ez is belefér.  
Vízszintes, függőleges, egymásba döfő, vitázó  
vonalak, izgő-mozgó, hiperaktív sávok.  
— Hirtelen lecövekelnek, elhallgatnak, ébredésemkor  
már akasztott autisták.  
Önsúlyuk húzza őket a végtelenbe, fektet mögéjük  
árnyékot.  
Az éjszaka négy órányi kiszámíthatatlan előadás,  
lélek mögötti elégtétel. Előétele a napnak.  
A rejtett balkon körül foszforeszkáló sirályok  
keringenek. Holdra másznak, járják az eget.  
Fényük a korlátlan szabadság villanyárama,  
láthatatlan üvegszálak töltik fel lebegő szárnyaikat,

a pneumatikus, súlytalan csontozatot.

Üvegszálakon át kommunikálnak a  
mennyországgal.

Se csóka, se szúnyog, se kutyavonyítás.

Amíg nem gyúl körém is valami fény, kénytelenül  
magamba pillantok.

Ha ott sem pislákol semmi, akkor hova még? Hova  
tovább?

- Szeretethiány - nem én mondtam.

- Túltengés - ezt mondtam én.

Jőjjetek: gyermekek, állatok, elesettek, örültek,  
alvajárók, bizonyítsatok!

Ti, többiek, tudjátok: nem alszom, hát nincs időm  
alkudozni.

Elégettem tíz-húsz feleséget, élettársakat.

Lélektársi iszonyban élek.

*2010. június 5.*

## **Leírom jómagam**

leírom jómagam rólad  
téged is félbehagylak  
tenyerem mögött rabszemem  
kushad - előtte rácsosablak.

## Homlokszemcsék

(a lírikus definíciója)

Egy borús, töprengő arc mögött óhatatlanul költőt sejt az ember.

A fekete kalapkarima árnyéka a keskeny orrnyergen úgyszintén rímgyanút kelthet.

Ámde megtörténhet, hogy korabeli szépiafotó sajátos patinája  
Kubikost,  
Írnokot,  
Hullaszállítót  
lényegít át eminens gondolkodóvá, hiszen voltak idők, amikor,  
ahogy mondani szokás: Számított a külső. Adott magára az ember.

Hogyan emelhetjük ki mégis a megtévesztő álcavilágból a költőt?  
Erre csak egy mód van : várunk, míg eltűnik.  
Mert, míg:  
a Hullaszállító,  
az Írnok,  
a Kubikos  
látványosan tevékenykedik, társaságba jár, családot tart el, szeretőt pénzel -  
a mindenkori költő bizonyíthatóan magányos:  
Még tevékenység közben is.



Még társaságban is.  
Még akkor is, ha nem visel fekete kalapot.

Hát még, ha felköti magát.

*2010. március 9.*

## **Idegen hófokon**

nem feszíthettek érdemkeresztre  
ott ahol addig erényt mértek  
bennem meg burjánzott a vétek  
sandán pislogtak selejtet sejtve  
a lám-lámok és a mit-miérték

ha csend kuksolt itt hát kerestem odább  
ismerős zajt egy új pályaudvaron  
kongó lélekkel (csak gatyám lett lazább)  
más színek között, idegen hófokon

hol pénzmagból babért aratnak  
a nagyok ha még nagyobbra nőnek  
mindenkinek pezsgőt hozatnak:  
ólomhuszárnak ponyvahősnek  
fecnin tengődő piszkozatnak.

## Játszma

Meg sem kérdeznek  
mintha nem élnék -  
sakkoznak bennem  
a nagymesterek  
régóta már

Nézem az eget:  
példabeszédnyi  
a távolság - hát  
költözhetnék - de  
ácsorgok még

Lentről a menny csak  
egy kopott paraszt  
őrült lépése  
a király felé -  
ravasz halál

Kár azért aki  
úgy öregszik meg:  
harctalanul -

a tábla mellől  
nézi a játszmát -  
nem veszít semmit...  
nem is tanul

*2010. január 24.*

## **Létravég**

Másnak íróasztala van  
én meg egy létra fokáról  
üvegfalra festek —  
ha eszembe jut írni  
vagy lehull a gondolat  
vagy megbillen a létra  
és leesek én.

*2010. január 27.*

## **Makacs haiku**

Rámcsimpaszkodik  
egy konok közvélemény  
gyilkol mint a tél

*2010. január 27.*

## Mindenki védtelen

Lehetne dal - valami békebeli  
szívforma giccs, édeskés körvonal -  
lehetne harctalan, halk honfoglalás.

Virág is lehetne, bármilyen - tépett,  
izzadtan lihegő, forró lilium,  
vagy más, hasonló - belátható,  
józan ideig vázában maradó,  
még újraéleszthető gyökér, faág.

De lehull mindig, mint gyűrött lepedő -  
elsomfordál a megtúrt hatás...  
mindig ilyen a szükségállapot —  
pár kis hőzöngés: - ne játszd meg magad,  
átlátok rajtad... eképp és tovább...

Sokáig aztán semmi új célpont,  
pár óráig mindenki védtelen —  
nincs több szívügy, csak éber hold van;  
holnapig pihensz — sok romlandó vadam,  
holnapig megint ártatlan vagyok - és  
álmatlan változatlanul... ajánlom magam.

*2010. május 24.*

## Romolhatatlan

Milyen jó leszek majd,  
amikor befogadom  
a szemközi hangot,  
mint árva kölyköt,  
váratlan kérdést,  
mint esedékes helyem  
kockázatait...

Vándormadár piheg -  
szárnyán legenda ül;  
alkonyodik a függőkertben -;  
zsebembe gyűröm  
a tartósított estét.  
Húséges szép bűn -  
romolhatatlan...

*2010. május 13.*

## Madártávlát

két-két oroszlán  
szárnyait bontja  
két múzsa lenget  
győzelmi babért

szemközt egy román  
parasztvezér is  
elszállni készül

## Számtan

Ha a fehér csempéből kivonom  
az illatos vécépapírt  
és behelyettesítek egy gyűrött  
párthú napilapot,  
az eredmény  
nyolc óra hétvégi munka.

Ha egy kompjútert és  
három mobiltelefont vonok ki  
a régies fazonú asztalokból,  
megszokott típuskarácsonyt kapok  
és tíz kis szánkót a Vulkán utcában.

Ha végül a kerek tükröt is  
kivonom szemmagasságból  
mielőtt megborotválkozom -  
már csak egy üres borítékon múlik  
és Vincent lehetek.

*2009. december 18.*

## Mérleg

egy nőt - ha többet észlelsz belőle  
egy zseniális rajznál - megkívánhatsz  
akár, de gondold el, előfordulhat,  
hogy csak bambán végét váró (bár  
ellésre termett) bivalyt, tehenet,  
hogy csak kampón csüngő, hideg  
hústömeget termel ki véletlenül  
vagy időnként mohó tekinteted

nem Isten szögezte le ezt a posztulátumot  
érzékeid klasszikus mérlegén  
könnyen lemérheted.

## Szakaszonként

Kezdetben  
úgy néztél rám mint a szerelem  
félvakon ha elhagyja a szellem

Később  
úgy néztél rám mint a hitetlen  
amikor fordul önmaga ellen

Végül  
úgy néztél rám hogy most hirtelen  
új csillagjegyben újraszülettem

## Szelíd téli szonett

Készül az utca ünnepet játszani  
kék csillagokat fércelt fel a fákra  
havat lapátolt a tél látszatára;  
megilletődöttek akar látszani.

Ma rendelnék egy nagyobb adag Istent  
valami konkrétabb égi jeleket:  
égő csipkebokrot tüzes szekeret  
hogyan tudjam: az Úr nekem is leüzent.

Orromat csípi egy fals jólét szaga  
érdekes: a látszat nem mond kudarcot  
bár rendszeresen ismétli önmagát;

Csorgadoz' a fények édeskés sava  
semlegesít egy semmitmondó arcot  
feloldódik benne egy szürke kabát.



## Csend- és élethaikuk

Szent-Iván éj van -  
aprószenetek hullnak és  
óriáscsillagok.

\*

Korán ébredek,  
mint teremtéskor az Úr -  
bánkódni késő.

\*

Magamba nézek:  
Ötvenöt nyarat látok...  
Ki hitte volna?

\*

Születni nem kell.  
De ha már megtörténik,  
cipeld a halált!

*2010. június 24.*

## Haláltegező

(álomszövődmények)

Hátamra dobom az álomkabátot,  
perceg halkán egy antik szívzörej:  
valaki átlép a vaskos küszöbön,  
járt már erre egy fordított napon;  
évszámokat írt a betegek házára,  
lázgörbét rajzolt, rövid függelék -  
ráhugyoznak most a puffadt ereszek,  
a hattyúnyakú csatorna-díszek  
sejtik, mitől bomlik így el az ember;  
mikor rángatják partra az égiek.

\*

A kis házak hátán üres hangyaboly  
a romlott domb - szentjános-fénye  
előcsal néha egy részeg Oberont  
üveg-kastélyából meghalni végre;  
hiányzik még egy bordély, két kocsmá,  
pár elvágódott generáció,  
de ott még a vészjósló barlang - a lépcső-  
sor alján vacogó pénztelen kamaszok .

\*

Lomtalanítás van: összeszed az ember  
hiányt, szüzességet, lelki ficamot,  
kápolna-sarkon burjánzó sejteket;  
barátkozna, tegezne templomot, halált -

ám egy sunyi kórkép, mint aknarepesz  
fészket rak a test odvában ravaszul;  
nyelvet lövell rá a kaméleon-hadúr -  
- kis fejedelem a perifériákon -  
felfalja két részvétlen tél szünetében.

\*

Az apró kórboncnok takarodót huhog,  
ultipartiba fül a hűvös teremben  
nap-nap után - mint jóbarát parolázik  
folyton a nehéz, oszló végszagokkal;  
(apám is vesztes lett a kőasztalon);  
- Te újra itt ? - kérdi unott-grófosan  
és lecsap egy lapot a csontsegéd elé.

*2010. február 2 -3.*

## **m lék**

odabent Krisztus —  
húsevő gipszbe vert  
esendő kínok;  
régi képmutatás  
profán cövekei;  
árulás csörren

vére bóbiskol - de számol...  
visszaszámlál az Úr -  
alvad az ég is

idekint évadnyitás  
téli paródia:  
gördül a rög - legördül —  
eszme-függönye mögül  
hadvezér röppen el -  
tapsolnak: forradalom  
legyintek: lófasz  
és lőn  
ek

## Testvidék

éjfél körül elsüvít egy gép  
az átmeneti fekvőhely fölött  
légszomj hiány — ott liheg bennem  
a rövid kivándorlás ittas fényvilága  
alszik még - persze - ő ilyenkor pihen  
reggelre nincs már... egyikünk hiányzik  
orgonahangra vált át a gépmotor  
távolodik a játszótértől  
színes fércszálak tartanak itt meg ott  
hányadik ez a táj ez a testvidék  
hányadik kipipált tartalom...

*2010. június 17.*

## **Magamba nézve**

Magamba nézve (néha pletykaszinten)  
mondom én neked, Istenem, naponta:  
hiába zümmögök szédülten, látod,  
szárnyam-lábam a Nagy Pók körbefonta.

Gyermekkoromról csak pár fakó fénykép  
hányódik valahol-később egy ringó  
nőcomb sejtelve (tíz centi térd felett)  
leszázalékolt, idejétmúlt infó.

Amúgy nem maradt már sok tennivalóm...  
kopottfarmeres és ballonkabátos  
emlékeimet szótagokra bontom:  
egy hang-jegy, egy kép-jel, egy kárhozott város...

találkozunk majd egy zsákutcasarkon.

## **Mintha**

mintha össze-vissza  
mintha homokozóban  
mintha más közegekben  
értetlenül...

mintha lenne, meg nem is  
mintha csecsemősírás  
mintha Istent imádnám  
hitetlenül...

## A sárga fal mögött

Éjjel kettőkor a sárga fal mögött,  
ágyamtól alig karnyújtásnyira  
a szomszéd lány felnyerít - a hangja  
izzó köröket éget a vakolatra;  
hallgatom fásultan, ahogy szolmizál  
az ösztön és várom, hogy tajtékozva  
utolsót rángjon forró kancacombja.

Boldog vagyok, mert nem láttam soha,  
így hát bármikor eltemethetem -  
ötvensok éves emlősösztönöm  
gúnyosan röhög vénülő testemen.

## Mind mások írják

a szép szerelmes verseket mind-mind  
mások írják - talán teliholdkor,  
boszorkány-receptre, bűvös szavak  
és selymes rímek főzetéből, titkos  
ceremóniákon, melyeket én már  
sosem ismerhetek - ifjúkoromban  
bogánccsal dobáltak meg a lányok,  
akkor ragadhatott rám a puszta vágy  
a falusi kultúrház mögött, ott, ahol  
az égő érzések is nyersek voltak,  
mint kérődző bika szájában a fű  
s a nők tompora kemény marokra éhes;  
ezért szeretem ma is azt a néhány évet,  
a pár nyári hónapot, az istálló-szagot,  
a szénán vergődő asszony-testeket - mert  
akkor romlottam én csak magamnak jóvá -  
azóta nem írok szép rímes verseket.



A szerző, akinek ez az első verskötetete, így vall magáról a **Káfé fönix** irodalmi portálon:

*“Kolozsvárott jöttem a világra, 1955. augusztus 20-án, másodmagammal. Elsőszülött vagyok negyvenöt perc előnnyel, ezért lehet, hogy szabályszerűen elsőhalott leszek.*

*Gyermekkoromban csodálattal bámultam a Házsongárd hős-részlegét, ma már annyi a névtelen (élő)halott hős, hogy nem csodálok semmit. Harmincöt évet éltem az első bolondokházában, most számolom, megérek-e ugyanannyit a másodikban. Írtam, írok a Szabadságnak, az Irodalmi Jelennek, de a Helikon, a Várad is szóba jött újabban. Főleg verseket írok, de két novellám is hozta az I.J. 2009-ben kiadott antológiája. Van, aki pesszimistának tart, tudj’ Isten, mi vagyok. Dominus vobiscum.”*